

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

6. Conclusio ponitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

SVBSECTIO VLTIMA.

Conclusio ponitur.

⁵⁸ Negatio, quam dicit vnum primario, & formaliter est negatio divisionis in se; hæc est communior sententia, ut videre est in P. Suarez tom. 1. met. disp. 6. est sententia clarissima Aristotelis lib. 5. met. cap. 3. lib. 10. met. cap. 5. 3. & 4. eam etiam tenet D. Thomas, locis supra citatis, in quibus ingenue fatetur negationem, per quam constituitur vnitas, esse divisionis in se, & q. 9. de potentia, art. 7. in corpore, hæc docet; vnum vero quod convertitur cum alio, non addit supra ens, nisi negationem divisionis in proprio esse; quod etiam in 1. disp. 24. eisdem pene verbis repetit.

⁵⁹ Probat hanc sententia breviter ex supra re-
futatis; quia vnum dicit negationem divisionis, ut ex supra late probatis patet; sed non est alia negatio divisionis, per quam possit constitui, nisi negatio divisionis in se: ergo per illam constituitur vnum: minor sic probatur; quia triplex tantum negatio divisionis datur, alia divisionis in se, alia divisionis à se; & tandem divisionis ab alio; sed per has duas ultimas, non constituitur vnum: ergo necessario dicendum est constitui per negationem divisionis in se.

⁶⁰ Item, quia opposita oppositis constituuntur; sed multitudo, quæ est opposita unitati, constituitur divisione in se: ergo vnitas constituitur negatione divisionis in se: minor sic probatur; quia ex eo quod illæ entitates, quæ constituunt multitudinem, habent divisionem inter se, & multitudo habet in illis partibus distinctionem, & divisionem, est vere, & realiter pluralitas; sed illæ partes, in quibus habet distinctionem multitudinis, & pluralitas, sunt totum esse multitudinis, & pluralitatis: ergo multitudo quatenus habet divisionem in suo esse, id est in suis partibus, est multitudo, & pluralitas.

⁶¹ Præterea, quia multitudo est realiter divisa est pluralitas formaliter; sed non potest esse talis divisione à se, tum quia multitudo ut talis realis est, & divisio à se est chimerica, & fictitia, & nullum reale esse habet, ut supra probavimus; atqui nihil quod vere datur à parte rei constituitur per aliquod fictitium, & chimericum: ergo. Tum denique; quia præciso per intellectum quocunque alio, & remanente solum divisione in partibus multitudinis, ita ut vnum quodque componens multitudinem, sit divisum, & distinctum ab alio, & terminatum suo termino, ratione cuius datur relatio divisionis, datur formaliter, & materialiter multitudo: ergo præter divisionem in se non constituitur alio multitudo: ergo supradicta vnitas, quæ est opposita multitudini, constituitur negatione divisionis in se: quod expresse docuit D. Thomas in 1. disp. 19. quest. 4. art. 1. ad 2. his verbis; quod ipsa essentia entis creati secundum quod est indivisa in se, & distincta ab alijs, est vnitas eius; quod etiam docet Avicenna 3. met. cap. 3. his verbis; vnitas est esse, quod non dividitur, ita quod esse est de essentia unitatis, & non subiectum ei, vnitas enim, & non substantialiter est ipsum esse, quod non dividitur in se, ubi ait, unitatem dicere duo, sic entitatem, & negationem, ita ut utrumque sit essentiale unitati, quia teste Aristotele 4. metaph.

ens, & vnum eandem naturam significant, quod non ita contingeret, si solum negationem, & non entitatem includeret: ergo vnitas dicit, & entitatem, & negationem divisionis in se, v.g. Deus dicitur vnus ab unitate Dei, quæ consistit in essentia indivisa, & similiter Petrus dicitur vnus numero, quia habet vnam numero naturam, unde vnitas eius non consistit in sola negatione, ac denique ex ipsis terminis hoc ipsum constare videtur; præcipue quia vnum non dicitur vni voce de ente positivo, & privatione, ut per se notum est, & tamen si præcise consideres negationem divisionis æque potest attribui, & denominare privationes, v.g. cæcitatem, tenebras, &c. sicut ens reale positivum: ergo signum est vnum non dicere de formali solum negationem, alias denominatio vnius æque posset cadere in mortem, & in hominem, quia significatio vocis positivum attendenda est ex significato formali, sicut nomina artefactorum censentur non significare solum figuram in significato formali, quia non æque, neque vni voce dicuntur de rebus habentibus eandem figuram in diversis materijs; ut serra non dicitur vni voce de ferrea, & cerea; sic ergo neque vnum significabit solum negationem de formali; cum non æque dicatur de omnibus, quibus æque potest convenire talis negatio; dicit ergo de formali, & negationem, & entitatem ipsam indivisam, quia vnum propterea est transcendens, non dicit de formali aliquid supponens ens, & quasi adiacens, & adveniens illi, sicut album dicit de formali albedinem, non enim sic intelligitur res esse una, sicut alba, quia alba res est per formam supervenientem alteri entitati, una vero est intine per suammet entitatem.

SECTIO VLTIMA.

Argumenta adversaria solvantur.

⁶² Ad primum distinguo maiorem, quæ magis opponitur realiter, & constituit primo, & per se multitudinem sine fictione, & à parte rei concedo, quæ hoc facit chimerice, & per fictionem, nego; ad minorem eodem modo respondeo; sicut etiam simili modo probationi minoris responsum tribuo.

⁶³ Ad secundum respondeo concedendo maiorem, & negando minorem; ad probationem minoris concedo maiorem, & distinguo minorem; destruit partem per se necessario, & formaliter, ex vi divisionis in se ut sic, nego; destruit partem per accidens, quia pars imperfecta est, concedo, forma enim materialis propter suam imperfectionem destruitur, dissoluta vnione, quia dependet necessario ab ipsa materia naturaliter in esse fieri, & conservari, materialiter autem dicitur, & per accidens destrui ratione divisionis, non autem formaliter, quia inter animam rationalem, & materiam primam in morte hominis datur divisio, seu separatio, & nihilominus non destruntur partes. Item qua divisio, quæ constituit multitudinem oppositam unitati, non est divisio quantitativa, sed ut ait D. Thomas ubi supra, divisio transcendentalis, & entitativa, id est distinctio realis.

⁶⁴ Ad tertium nego maiorem, quia non negatur vere, & realiter, & sine fictione in acervo, eandem